

Lovgivninger. Det vil ikke kunne undgaaes, at dette vil være til stor Skade for det Fællesskab, som paa dette ideelle Omraade hidtil har herstet. En Splittelse vil indtræde, hvis økonomisk uheldige Følger sandsynlig vilde blive føleligst for Danmark.

Følge dette Standpunkt, og da de Endringer, der ere foretagne i det oprindelige af Landstinget vedtagne Lovforslag, ikke kunne vække nogen Betænkelighed, ligesom ogsaa den størst mulige Overensstemmelse med den nævnte norske Lov er i høj Grad ønskelig, indstiller Udvalgets Flertal Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Vedtager Landstinget Lovforslaget overensstemmende med denne Indstilling, vil der være to Punkter, hvori dette Ting kommer til at afvige fra, hvad Folketinget vedtog ved 2den Behandling i forrige Samling.

Det ene Punkt angaar den af Folketinget vedtagne Endring til Forslagets § 9, hvorved der skulde tillægges en Forfatter Ret til, trods den med en Forlægger truffne Overenskomst, naar Eksemplarer af det sidste Opplag af dette i 5 Aar ikke have været at erholde hos Forlæggeren, at foranstalte nyt Opplag af Værket, medens Forlæggeren da som Regel skal miste sin Ret hertil. Om man end kan sympatisere med den Tanke, at sikre en Forfatter mod, at hans Værk bliver utilgængeligt ved Misbrug fra en Forlæggers Side, maa det dog erkendes, at Bestemmelsen i den af Folketinget vedtagne Stikkelse gaar Forlæggerne for nær. Skulde en Bestemmelse i denne Retning optages, maatte den derfor i hvert Fald omformes. Men de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, have vistnok Ret i, at der ikke hidtil har vist sig nogen praktisk Trang til Regler af denne Art. De kunne derfor i alt Fald uden Skade udsættes. Af stor Betydning er det derhos, at en tilsvarende Bestemmelse ikke findes i den norske Lov, og at her er et Punkt, hvor en Uensartethed vilde staae dansk Forlagsvirksomhed lige over for den norske. Skulde mod Formodning Folketinget alligevel fastholde Usikkerheden af en Bestemmelse

i den omhandlede Retning, bør Enighed om Loven næppe strande derpaa. Men det vilde da være at overveje, hvorledes Reglen maatte formes for, saa vidt mulig, at undgaa de oven for fremstillede Ulemper.

Det andet, ulige vigtigere Punkt angaar den af Folketinget vedtagne Udskydelse af Forslagets § 4, 3dje Stykke, der hjemler Forfatteren en ikke hidtil i vor Ret anerkendt Beskyttelse mod ikke af Forfatteren tilladte Oversættelser i Almindelighed.

Naar Lovforslaget med Hensyn til dette Punkt ikke har kunnet følge Folketinget, er Grunden, som Bemærkningerne udtale, at det netop er Anerkendelsen af Forfatterbeskyttelsen mod Oversættelser, der er Forslagets Hovedformaal. Naar det ikke, taber Forslaget sin væsentligste Interesse baade som Lov for Danmark og som Grundlag for Konventioner med andre Lande. Thi saa længe den danske Lovgivning ikke hjemler en saadan Beskyttelse, vil Danmark ikke blot være udelukket fra at tiltræde Bernerkonventionen, med hvis Bestemmelser Forslagets § 4, 3dje og 4de Stykke ere formede i næsteste Tilslutningen betingende Overensstemmelse. Men det vil, saaledes som den almindelige Udvikling paa dette Punkt er bleven, end ikke være muligt for Danmark at opnaa Konventioner enkeltvis med fremmede Lande, for saa vidt saadanne nemlig ere betingede af en Gensidighed, som Danmark vil være udelukket fra at kunne tilfige.

Idet Udvalgets Flertal udtaler det Haab, at Folketinget ikke vil fastholde sit i forrige Samling indtagne Standpunkt med Hensyn til dette Spørgsmaal, hvor ingen Mellembvej er tænkelig, skal man kort anføre de Grunde, der lede Flertallet til indtrængende at tiltræde Landstinget, ligesom tidligere, at følge Lovforslaget i saa Henseende. Disse Grunde ere navnlig følgende.

For det første kræver Retfærdighed, at man ikke forholder Forfatterne en saadan Beskyttelse, der ikke blot er af økonomisk, men maaske nok saa meget af ideel Betydning for dem. Det bør herved ikke glemmes, at Be-